

да доведе до проекции на ролите на автора, както и до проекции на постолюгическите посоки.

Така поетическата книга (авторска, оригинална) израства като металитературен жест, а Авторът се сраства с фигурата на Идеолога в смисъл - на носител на основните идеолемеи в поетическите езици. Той е сътворяващ в плът и стих телоса на българския поетически наратив. Неговите най-обхватни и заради това най-противоречиви рамки са:

- единият "П.Р.Славейковски-Ботевски" предел, част от който е затворен между "Калиопа" и "На един песимист",
- другата част прозира в "Недей ме пита" и "Желание", като "бравене с изказови денотати от Ботевата поезия"⁷,
- през Вазовския интертекстуален мотив в "Славата на поета"⁸,
- до другия предел - Заратуистра (имплициран в "Песента на човека").

Евентуален въпрос е в кой от тях Яворов е най-искрен? Мисля, че този въпрос, задаван през призмата на *ЛСО*, не е коректен просто защото Яворов съзнателно (или несъзнателно - това е проблем на интерпретация), но и радикално историзира художествените начала на контекста "българска поезия" - в годините на писане и публикуване в *Стихотворения* 1901, *Стихотворения* 1904, *Безсъници* (и в периодиката) той отиграва идентификационните "лица" на собствената си поетическа нагласа: такива са били те у него. А това значи и на българския поет. Но в *ЛСО* се историзира глобалният и разнолик образ на модела "българска поезия". Може би поради това Яворов е неопределен като поет, защото той сътворява тенденции, но и преповтаря вече известни теми и интенции; така че неговото поетическо лице се мени с динамиката на процесите, но и с динамиката на проекта "българска поезия". Затова поетът Яворов се изплъзва от критиката, която иска на всяка цена да му сложи определителни етикети - и то етикети на поета, незабелязвайки, че ролята му особено в 1910 г. е вече много по-обхватна. Най-прилагат "поетическо недоразумение" (А. Страшимиров) и "психологическа енигма" (В. Миролюбов).

В *ЛСО* няма точен програмен център. (За разлика от *Безсъници*, които са "пре-основани" отново в точката на златното сечение от "Демон".) В интерес на все по-избистрената идея и на по-голямата чистота на проекта "българска поезия" Яворов драстично елими-